

TÒA GIẢNG TIN - LÀNH

BÀI HỌC CỦA KIM-TỰ-THÁP

« Nhưng mà ậy chính ta là Giê-hô-va Đức Chúa Trời người từ khi người ra khỏi đất Ê-díp-tô, và ngoài ta, người chớ nên nhìn-biết thần nào khác: ngoài ta không có Đấng cứu nào khác. »

(Ô-sê 13: 4)

CHÚNG tôi kinh-ngạc vì hơn ba nghìn năm trước, người ta đã có trí thông-minh và lòng vị-kỷ để vẽ kiêu và xây dựng một đài đồ-sộ như Kim-tự-tháp để tự kỷ-niệm mình. Cả khu này rộng chừng 4, 8 mẫu tây, chứa 2.300.000 phiến đá, đồ đồng mỗi phiến cân nặng hai tấn rưỡi. Mười vạn người làm việc mỗi năm ba tháng, và phải hết 20 năm mới xây xong lăng-tăm của vua Cheops, một trong những Pha-ra-ôn đầu-tiên của nước Ai-cập.

Chúng ta chẳng những sững-sờ đứng trước lăng-tăm của các vua chúa thời cổ này, nhưng khi thấy di-hải của họ nhờ phép xức thuốc thơm mà được gìn-giữ lạ-lùng, thì ta lại càng kinh-ngạc nữa.

Cái gì đã thúc-giục các vua Ai-cập chịu phí-tồn vô-cùng như vậy để tìm ra cách-thức xức thuốc thơm đó? Tại sao họ thực-tế bắt cả một dân-tộc phải xây-cắt lăng-tăm cho họ? Há chẳng phải vì họ sợ chết sao? Khi sống, họ cầm trọn quyền, giày-xéo kẻ thù-nghịch, thì chắc hẳn họ cũng muốn tìm được một phương-pháp để trị-phục kẻ thù-nghịch dưng-mãnh cuối cùng, là Thần Chết. Nhưng cả trí khôn-ngoa của mình, loài người chỉ có thể đi tới đó và không thể nào đi xa hơn. Trước mặt Thần Chết, họ tụy-ét-dối yếu-hèn, không thể tự cứu-giúp mình. Họ hoàn-toàn không thể tạo nên hoặc truyền sự sống.

Trên trán của mỗi vị vua Ai-cập, hoặc sống hoặc chết, đều có hình

Durius, là con rắn, bằng vàng. Đó là huy-hiệu của nhà vua. Nhưng thật ra nó là biểu-hiệu của sự làm tối-mọi. Dầu chẳng nhận-biết, các Pha-ra-ôn kiêu-hãnh và oai-hùng này vẫn là bầy tôi của Sa-tan, là thần của thế-gian này, cũng được gọi « là con rắn xưa, gọi là ma-quỉ » (Khải 12: 9). Điều tốt nhất mà Sa-tan có thể hiến cho người ta là một hi-vọng giả-dối, sự an-ninh giả-dối vì nó tùy theo sự cố-gắng của loài người, chớ không phải là bởi đức-tin đến ơn Đức Chúa Trời dự-bị trong Đấng Christ cho tội-nhơn, « Và, Đấng Christ cũng vì tội-lỗi (tội-lỗi của cả thế-gian) chịu chết một lần, là Đấng công-bình thay cho kẻ không công-bình để dẫn chúng ta đến cùng Đức Chúa Trời » (I Phi 3: 18). Trong khi cố-gắng chiến-thắng Tử-thần, sự khôn-ngoa và phú-quí của nước Ai-cập chỉ làm được các xác ướp và Kim-tự-tháp là tốt bậc.

Người Ai - cập thuở xưa tin có sự sống lại của thân-thể, nhưng họ cũng tin rằng muốn được sống lại, thì thân-thể và thần-linh phải được bảo-tồn cẩn-thận. Thân-thể phải được bảo-tồn bằng cách giữ cho nó khỏi ẩm-ướt, xức thuốc thơm cho nó và đặt nó ở nơi kin-đảo, chắc-chắn. Còn thần-linh phải được bảo-tồn bằng cách dâng thức ăn và nước uống cho nó. Vậy nên có hai chỗ ở cho kẻ chết. Một là mồ-mả, tại đó thân-thể được chôn cất trong một cái vòm kin-đảo;

hai là đền-thờ, tại đó thần-linh được người ta dâng tế-lễ cho.

Dầu vua Cheops đã hết sức cần-thận tạo cho mình một nơi yên-nghỉ chắc-chắn tuyệt-đối sau khi qua đời, nhưng kẻ trộm đã lén vào Kim-tự-tháp của ông, ăn cắp châu-ngọc và tiêu-diệt hết dấu-tích xác ướp của ông. Đền-thờ là nơi thần-linh ông được bảo-tồn đã bị tàn-phá trơn-trội, còn chiếc tàu ông định dùng để đi qua thế-giới bên kia cũng đã bị phá-hủy từ lâu rồi. Vì có lời chép rằng: «Ta sẽ hủy-phá sự khôn-ngoan của người khôn-ngoan, tiêu-trừ sự thạo-biết của người thạo-biết» (I Cô 1: 19. Ês. 29: 14). Các Pha-ra-ôn của nước Ai-cập đã sống, trị-vị và chết mà «không có sự trông-cậy và không có Đức Chúa Trời» (Êph. 2: 12). Họ thờ-lạy rất nhiều tà-thần và hình-tượng do trí tưởng-tượng của loài người bày-đặt và do tay họ tạo nên.

Tôi tự hỏi loài người ngày nay tuy hiểu-biết Kinh-Thánh, là lời của Đức Chúa Trời, và con Đường Cứu-rỗi, nhưng trước mặt Đức Chúa Trời, họ có khác gì những người Ai-cập đã sống và chết từ lâu đời rồi chẳng? Chúng ta há chẳng đã tạo nên biết bao thần khác cho mình, còn Đức Chúa Trời, là Cứu-Chúa của mình, thì ta chẳng kể đến? Thật không phải là thần bằng gỗ và đá, nhưng vẫn là tà-thần và hình-tượng, vì ta hoàn-toàn triu-mến chúng, cũng như Êp-ra-im (Y-sơ-ra-ên) triu-mến hình-tượng mà quên Đức Chúa Trời, là Đấng đã tạo nên mình (Ô 4: 17; 8: 14; 13: 6).

Trong vòng chúng ta, có kẻ hiệp theo thần Cửa-cải; ta toan-tính, làm-lụng khó-nhọc và sống để kiếm tiền tiêu cho thỏa-thích thân mình. Còn với kẻ khác, thì hình-tượng chính là con-cái, gia-đình, công-cuộc kinh-doanh, uy-tín, tên tuổi và địa-vị xã-hội, nói tóm lại, tức là «bồn-ngã của ta». Một hoặc nhiều hình-tượng này đã đứng chắn giữa chúng ta và Đức

Chúa Jê-sus-Christ. Nó đã làm cho mắt ta dui-mù, không thấy địa-vị thật của lòng mình. Chúng ta bị lừa-gạt mà nghĩ rằng linh-hồn mình đã yên-ôn, bình-an rồi; thật ra thì trước mắt Đức Chúa Trời, chúng ta giống như Hội-Thánh Lao-di-xê, «khờ-sở, khốn-khó, nghèo-ngặt, dui-mù, và loã-lồ» (Khải 3: 17).

Mỗi người chúng ta, phải, cả đến những xác ướp Ai-cập kia, dầu được bảo-tồn hay không cũng sẽ sống lại. Được bảo-tồn hay không thì chẳng thành vấn-đề đâu; nhưng không phải hết thấy chúng ta sẽ dự phần sự sống lại thứ nhất. Chỉ những kẻ nào thật «sanh lại» bởi Thánh-Linh Đức Chúa Trời và thật đã chết «trong Đấng Christ», thì mới được đặc-quyền ấy. Chỉ những kẻ nào đã «kết-hiệp với Chúa» (I Cô 6: 17), trong thế-gian này, thì mới được dự vào sự sống lại thứ nhất (I Tê 4: 13, 18).

Sự sống lại thứ hai sẽ dành cho những kẻ đã kết-hiệp với hình-tượng trong đời này, chớ không chịu hết lòng ăn-năn tội-lỗi và quay về với Đức Chúa Jê-sus-Christ. Chậm-trễ quá, họ sẽ nhận thấy rằng mặc dầu biết Lẽ-Thật của Đức Chúa Trời, mình cũng phải sống lại sau một ngàn năm hòa-bình để chịu đoán-xét tội-lỗi trước Tòa lớn và trắng (Khải 20: 11-15).

Vấn-đề sanh-tử mà mỗi người chúng ta phải giải-quyết ngày nay không phải là: «Tôi sẽ sống lại chẳng?», nhưng là: Tôi sẽ dự phần sự sống lại nào? Sự sống lại thứ nhất hay là sự sống lại thứ hai? Sự quyết-định của anh em và tôi ngay bây giờ sẽ định-đoạt số-phận của chúng ta suốt cả cõi đời đời.

Ngày nay Đức Chúa Trời nài-nỉ chúng ta cũng như Ngài đã nài-nỉ dân Y-sơ-ra-ên thuở xưa rằng: «Hỡi Y-sơ-ra-ên, sự bại-hoại của ngươi, ấy là tại ngươi dấy loạn nghịch cùng ta, tức là Đấng giúp ngươi.... Ta sẽ cứu chúng nó khỏi quyền-lực của Âm-